

Jag
hör icke till
något läger

av

Elisa Rossholm

efter

Victoria Benedictssons dagbok

JAG HÖR ICKE TILL NÅGOT LÄGER

© 2011 Optimal Press och Elisa Rossholm

Omslagsillustrationer Elisa Rossholm

Reprofotografi Jenny Thornell

Prepressassistans Jakob Mårtensson

Grafisk form Nicolas Krizan

Första upplagan, mars 2011

Tryck Interpress, Ungern

ISBN 978-91-85951-26-0

Optimal Press, Box 2408, 403 16 Göteborg

info@optimalpress.com

www.optimalpress.com

Förord

För ett par år sedan hamnade jag av en idag bortglömd orsak i Malmö stadsbiblioteks »författarrum« med Victoria Benedictssons dagböcker i mina händer. Jag fångades av Victorias ständiga jakt efter en plats som var hennes, de tvära kasten mellan dråplig humor och djup förtvivlan och orden som (liksom alla stora ord) har förmågan att färdas genom tiden utan att förlora sin styrka.

Dagböckerna (eller Stora boken som V.B. själv kallade dem) är flera saker: först och främst mycket bra litteratur, men också ett tidsdokument över 1880-talets Norden och en djupt personlig inblick i kvinnans plats i denna tid. För mig är hennes ord en bild av svårigheten i att vara en hel människa. Victoria är storslagen och undergiven, stolt och skamsen, orädd och skräckslagen, och hela tiden utrustad med en stark drift att »bli någon«. Som en röd tråd löper Victorias utanförskap. På alla platser och i allas sällskap är hon en främling.

Dagböckerna testamenterades till vännen Axel Lundegård med orden »Allt mitt är ditt«. Han tolkade henne bokstavligt och publicerade texten efter egen omarbetning och censurering. Först 1978–1985 kunde texten ges ut som den en gång skrivits. Det var denna utgåva jag fick i min hand i författarrummet.

Den här boken är min bildtolkning av Victorias ord. Texterna är direkt kopierade ur utgåvorna från 1978–1985 (med de eventuella kaffefläckar och andra missfärgningar böckerna genomlidit under åren). Jag ville låta Victorias ord färdas från ursprungstexten, till den utgåva jag mötte och slutligen ut i bilderna texten gav mig.

Elisa Rossholm

Förb
k

den afskyvärda lilla hålan.

Den skånska landsbygden är icke
den angenämaste

vistelseorten för en liflig ungdom som
från spädaaste barndomen brunnit af den hopplösaste kärlek till konst
och literatur.

Det kallas att

jag har man och barn:

jag har intet.

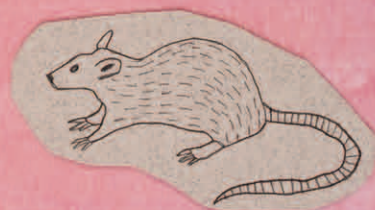
Jag har

mindre

än intet

Min

flicka

ser ut som en trasig,

illa medfaren ullsäck,

väl stoppad och

lätt att rulla omkring.

fast jag ännu är oförmögen att gå på mina fötter är jag

dock icke ur stånd att röra pennan,

och Ni skall få höra af mig.